

rozen en leliën sloten hunne kelken, als dekten ze treurig hun aangezicht met hunne fluweelen handjes.

En de winden hadden zich in de droomerige bosschen verstoken.

't Was stil, plechtig stil, luisterend stil. En zij... Nu lag ze daar uitgestrekt, nederig als 'n vergeetmij-nietje, geknakt als 'n jonge ontloken lelie op haren stam.

Haar aangezicht was wit, geelachtig wit, als maagdelijke was, mat zilvrig op het witte laken.

Heure kastanje-bruine oogen keken, wilden stralen, maar waren onzeker; en hare zwarte haarlokken blonken in 't zachte licht.

Ze lag daar... jong en in 't hert geslagen; waarom moest zij dan leven? Zou ze dan, zij, met al hare schoonheid, al hare liefde, zou zij moeten sterven!

Zou ginds, doodsch en verlaten, reeds de gapende kuil monsterachtig, grimmig lachen, zeker van hare prooi!

Zou zij... zij, schooner dan de zon, zoeter, dan de maan, bekoorlijker dan de roos; zou zij het aas der gulzige wormen worden!

O! ze lag daar, onder de doffe bedgordijnen willende leven, snakkend naar het leven, vechtende tegen de dood.

En nog was ze schoon, met 'nen onschuldigen